REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj:P-5265/2024-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Andrijani Markić Jurišić kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Suzane Badanković iz Zagreba, Zagorska 48, OIB: 58213799073, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, kojeg zastupa punomoćnik Miroslav Plašćar, odvjetnik u Zagrebu, Savska cesta 32, radi utvrđenja i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 9. travnja 2026. u prisutnosti tužiteljice i z. punomoćnika tuženika Anamarije Jukić - odvjetničke vježbenice, 23. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba članka 9. ugovora o kreditu broj: 10618/08 sklopljenog između tužiteljice Suzane Badanković iz Zagreba, Zagorska 48, OIB: 58213799073 i tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 15. siječnja 2008., koja glasi:
"9.1. Korisnik kredita - u ugovorenom razdoblju otplate kredita - može koristiti redovnu ili povlaštenu (umanjenu) kamatnu stopu.
9.2. Redovna kamatna stopa je promjenjiva; utvrđuje se (povećava ili smanjuje) aktom kreditora koji uređuje visinu kamatnih stopa ili aktom Kreditora koji ureduje postupak odobravanja/korištenja kredita. Povlaštena kamatna stopa također je promjenjiva - za istu vrijedi prethodno navedeno.
9.6. O promjeni vrste kamatne stope samostalno odlučuje kreditor na osnovu vlastitih prosudbi o ispunjenju/održanju zadanih uvjeta. Za navedeno - promjenu vrste kamatne stope (povlaštena/nepovlaštena) dovoljno je pisano saopćenje upućeno Korisniku kredita.".

II. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 isplatiti tužiteljici Suzani Badanković iz Zagreba, Zagorska 48, OIB: 58213799073 iznos od 876,79 EUR sa kamatama tekućim na:
-iznos od 25,52 EUR počev od 6.2.2010. do isplate,
-iznos od 25,29 EUR počev od 6.3.2010. do isplate,
-iznos od 25,31 EUR počev od 7.4.2010. do isplate,
-iznos od 25,31 EUR počev od 8.6.2010 do isplate,
-iznos od 25,31 EUR počev od 8.6.2010. do isplate,
-iznos od 25,05 EUR počev od 8.7.2010, do isplate,
-iznos od 23,96 EUR počev od 10.8.2010. do isplate,
-iznos od 24,22 EUR počev od 7.10.2010. do isplate,
-iznos od 24,22 EUR počev od 7.10.2010. do isplate,
-iznos od 24,35 EUR počev od 6.11.2010. do isplate,

-iznos od 24,35 EUR počev od 6.11.2010. do isplate,
-iznos od 24,48 EUR počev od 9.12.2010. do isplate,
-iznos od 24,55 EUR počev od 5.3.2011. do isplate,
-iznos od 24,44 EUR počev od 8.4.2011, do isplate,
-iznos od 24,47 EUR počev od 6.5.2011. do isplate,
-iznos od 24,71 EUR počev od 8.6.2011. do isplate,
-iznos od 24,53 EUR počev od 7.7.2011. do isplate,
-iznos od 24,70 EUR počev od 23.7.2011, do isplate,
-iznos od 24,70 EUR počev od 23.7.2011. do isplate,
-iznos od 24,71 EUR počev od 26.7.2011. do isplate,
-iznos od 24,71 EUR počev od 26.7.2011. do isplate,
-iznos od 24,71 EUR počev od 26.7.2011. do isplate,
-iznos od 333,19 EUR počev od 26.7.2011. do isplate, sve po stopi koja se za razdoblje do 31.7.2015. određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.8.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj: 10618/08 sklopljenog između tužiteljice Suzane Badanković iz Zagreba, Zagorska 48, OIB: 58213799073 i tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 15. siječnja 2008., koja glasi:
"Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 2,00% od ukupnog iznosa odobrenog kredita, a najmanje 200,00 kn. Naplaćuje se jednokratno, odmah, prije korištenja kredita.".

IV. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 isplatiti tužiteljici Suzani Badanković iz Zagreba, Zagorska 48, OIB: 58213799073 iznos od 500,00 EUR sa zateznom kamatom od 18.1.2008. do isplate, kao i iznos od 101,50 EUR sa zateznom kamatom od 26.7.2011. do isplate, sve po stopi koja se za razdoblje do 31.7.2015. određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.8.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna

stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V. Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba članka 10.6.1. Ugovora o kreditu broj: 10618/08 sklopljenog između tužiteljice Suzane Badanković iz Zagreba, Zagorska 48, OIB: 58213799073 i tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 15. siječnja 2008., koja glasi:

"Korisnik kredita može jednokratno otplatiti neotplaćeni iznos kredita, djelomično ili u potpunosti i prije ugovorenog, krajnjeg roka/rokova dospijeća, s tim da je za odobrenje prijevremene otplate kredita dužan, prethodno: a) podnijeti pisani zahtjev i b) platiti naknadu određenu ovim Ugovorom, kako slijedi:

kod djelomične otplate kredita - naknadu od 4% od uplaćenog iznosa nedospjelog glavnog duga (glavnice)

kod potpune otplate kredita - naknadu od 4% od ukupnog iznosa nedospjelog (preostalog) glavnog duga (glavnice).".

VI. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 isplatiti tužiteljici Suzani Badanković iz Zagreba, Zagorska 48, OIB: 58213799073 iznos od 796,97 EUR sa zateznom kamatom od 24.12.2011. do isplate, sve po stopi koja se za razdoblje do 31.7.2015. određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.8.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

VII. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 nadoknaditi tužiteljici Suzani Badanković iz Zagreba, Zagorska 48, OIB: 58213799073 trošak parničnog postupka u iznosu 278,27 EUR sa zatezno0m kamatom tekućom od 23. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 10. rujna 2024. navodi da je s prednikom tuženika, kao kreditorom, sklopila 15. siječnja 2008. ugovor o kreditu u valuti EUR uz rok otplate 120 mjeseci mi redovnu kamatnu stopu koja je promjenjiva, a u trenutku sklapanja tog ugovora je iznosila 9,09%, da je nedugo nakon toga tuženik jednostrano donio odluku o povećanju kamatne stope na 11,49%, čime se povećala i cijena kredita bez njezine suglasnosti te da je prilikom sklapanja ugovora njoj predan na potpis tipski, standardizirani ugovor i nije se razgovaralo o njezinoj obvezi da bude klijent banke niti da je ugovorena stopa povlaštena, već joj je ponuđen kredit s određenom kamatnom stopom koju je je ona prihvatila, pa kako su dijelovi odredbe čl.9. ugovora, sadržaja

pobliže opisanog u stavku I. izreke presude, protivni odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima jer se kamatna stopa mijenja/utvrđuje aktom kreditora, jednostrano, bez sudjelovanja druge ugovorne strane i o tim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo niti su joj predočeni kriteriji temeljem kojih bi se stopa mogla mijenjati, a ona je zbog povećanja kamatne stope u odnosu na inicijalnu preplatila određeni novčani iznos, to tužiteljica, pozivom na čl.2. do 7, čl. 269., čl.270., čl.272., čl.322. i čl.328. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO), predlaže odlučiti kao u stavku I. izreke presude odnosno naložiti tuženiku da joj po toj osnovi isplati iznos od 1.000,00 EUR sa kamatama koje na svaki pojedini anuitetu, koji će biti utvrđen vještačenjem, teče od dospijeća do isplate.

1.1. Također navodi da su ništetne i odredbe čl.7. te čl.10.6.1. ugovora o nakadi za obradu kreditnog zahtjeva i prijevremenu otplatu kredita, dakle, tzv. ulazno – izlazne naknade s obzirom da su joj nametnute, kao sastavni dio tipskog, na obrascu unaprijed sačinjenog, ugovora i nisu bile predmetom pregovaranja, a isto tako nije objašnjeno zašto se ta naknada utvrđuje i to u određenom postotku od visine kredita, uz napomenu da odredba o tzv. izlaznoj naknadi ima i karakter ugovorne kazne te je nejasno zbog čega bi tuženik u slučaju prijevremena otplate trpio štetu, slijedom čega predlaže odlučiti kao u stavku III. i V. izreke presude odnosno naložiti tuženiku da joj po osnovi tzv. ulazne naknade isplati iznos od 500,00 EUR s kamatama od 18. siječnja 2008. do isplate, po osnovi reprograma kredita (kao vida naknade za obradu zahtjeva) iznos od 101,50 EUR sa kamatama od 26. srpnja 2011. do isplate te po osnovi tzv. izlane naknade iznos od 796,97 EUR sa kamatama od 14. prosinca 2011., do isplate.

1.2. Nakon provedenog vještačenja tužiteljica predlaže odlučiti kao u izrekama presude.

2. Tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu ističući prigovor zastare i navodi da se odluka u predmetu "Potrošač" ne može izravno primijeniti u konkretnom slučaju jer tužiteljica nije uzela kredit u CHF, a nije dokazala da bi sporna ugovorna odredba bila ništetna pa da bi postojala osnova za vraćanje neosnovano stečenog odnosno smatra da tužiteljica neće biti u mogućnosti dokazati da se o odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi nije pojedinačno pregovaralo, da je nejasna/teško razumljiva/uočljiva i protivna načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuje znatnu neravnotežu u pravim i obvezama na štetu potrošača, da je u ugovoru određeno i to da stranke prihvaćaju primjenu odredaba Općih uvjeta poslovanja te Pravilnika o odobravanju kredita građanima, koji akti također obvezuju, slijedom čega nema mjesta zaključku da se radi o proizvoljnoj odluci kreditora, da sporna odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita, dakle, lako je uočljiva i razumljiva, a postojanje takve naknade je u vrijeme sklapanja ugovora bilo uvriježeno u praksi banaka, uz napomenu da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima prilikom obrade kredita u vidu analize prikupljene dokumentacije (potvrda o zaposlenju, potvrda o visini prihoda, jamstvo i sl.), ocjene prihoda i rashoda klijenta, njegove kreditne sposobnosti i vjerojatnosti vraćanja kredita i sl. te da odredba o tzv. izlaznoj naknadi, protivno tvrdnji tužiteljice, nije neodrediva činidba odnosno ista se određuje aktom kreditora koji je dostupan svima i mora se uzeti u obzir da je tuženik banka koja podliježe specifičnom režimu jer se trenutkom prijevremene otplate kredita narušava njegova likvidonosna i kamatonosna struktura bilance jer mora to potraživanje izbrisati iz svoje aktive, dok u pasivi još uvijek ima dugoročnu obvezu iz koje je financiran predmetni plasman za tužiteljicu, koja operacija se ne može izbjeći te se njome izravno uzrokuje smanjenje neto kamatnih prihoda banke, pa kako u trenutku sklapanja ugovora tuženik nije mogao znati hoće li se prijevremena otplata dogoditi niti kakvi će uvjeti biti na tržištu, ukoliko se ona dogodi, mogao se isključivo

osloniti na to da će tužiteljica u cijelosti ispuniti svoju ugovornu obvezu poštujući ugovoreni otplatni plan, a kao sredstvo svoje zaštite definirao je naknadu od preostalog - nedospjelog iznosa glavnice, koji iznos predstavlja mehanizam za brzo određenje naknade štete koja će mu u svakom slučaju biti prouzročena prijevremenom otplatom. Visinu tužbenog zahtjeva tuženik ne osporava.

3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu, prepisku stranaka odnosno prednika i financijsku dokumentaciju, proveo vještačenje po vještaku dipl.ing. Darku Prpiću te saslušao tužiteljicu.

3.1. Preostalu dokumentaciju sud nije posebno razmatrao i cijenio jer istu ne nalazi odlučnom za predmet spora.

4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje:ZPP), sud je utvrdio da su tužbeni zahtjevi osnovani.

5. Iz dokumentacije u koju je izvršen uvid kao relevantno proizlazi:

-da je između tužiteljice, kao korisnice kredita i prednika tuženika, kao kreditora zaključen 15. siječnja 2008. ugovor o kreditu u kunskoj protuvrijednosti 25.000,00 EUR po kupovnom deviznom tečaju kreditora na dan korištenja kredita (čl.1.), uz rok otplate 12 mjeseci (čl.3.) i kamatnu stopu koja u trenutku sklapanja ugovora iznosi 9,09% i promjenjiva je (čl.5.), u kojem ugovoru su sadržane daljnje odredbe po pitanju kamata i tzv. ulazne i izlazne naknade sadržaja pobliže opisanog u stavcima I., III. i V. izreke presude, kao i odredba da ugovorne strane prihvaćaju primjenu Općih uvjeta poslovanja kreditora i Pravilnika o odobravanju kredita građanima (čl.14.),

-da je tužiteljica dopisom od 9. rujna 2009. obaviještena o promjeni kamatne stope,

-da je tužiteljica 22. prosinca 2011. zatražila prijevremenu otplatu kredita,

-da je tužiteljici 17. siječnja 2008. naplaćen iznos od 500,00 EUR s naslova naknade za obradu kreditnog zahtjeva, 25. srpnja 2011. je naplaćen iznos od 764,76 kn s naslova obrade reprograma kredita, a 23. prosinca 2011. je naplaćeno 796,97 EUR s naslova naknade za prijevremenu otplatu kredita.

6. Iz iskaza tužiteljice, prihvaćenog u potpunosti kao iskren i neposredno uvjerljiv, proizlazi da je dobila obrazac na potpis, da nije mogla pregovarati o odredbama ugovora, nije joj objašnjeno o čemu ovisi promjena kamatne stope, što je to trošak obrade kredita, od čega se sastoji i zašto baš u tom iznosu odnosno zašto se plaća trošak prijevremene otplate, zbog čega taj iznos, kao niti što se s time pokriva, a isto tako nije bilo moguće niti zaključiti ugovor bez tog troška, da nema iskustva u bankarskom sektoru te da je u vrijeme sklapanja ugovora bila zaposlenik u državnoj službi i nije imala nikakve privatne biznise.

7. Iz odredaba ugovora o kreditu sadržaja pobliže opisanog u stavku I. izreke presude proizlazi da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se utvrđuje aktom kreditora, dok iz čl.14. ugovora proizlazi da stranke prihvaćaju primjenu Općih uvjeta poslovanja kreditora i Pravilnika o odobravanju kredita građanima (čl.14.).

7.1. Ugovorna kamata u ugovoru o kreditu je naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti za korištenje iznosa novčanih sredstava odobrenih mu na određeno vremensko razdoblje od strane banke, uz njegovu obvezu vraćanja iskorištenog iznosa novca, a sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu čl. 269. i čl. 272. ZOO-a ugovorna kamata kao takva mora biti određena, odnosno odrediva.

7.2. Sud nalazi da općenita formulacija glede promjenjive kamatne stope iz spornih odredaba pobliže opisanih u stavku I. izreke presude nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužiteljica, kao potrošač, dovedena u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s

obzirom da je na temelju takve formulacije, u vezi sadržaja čl. 5. ugovora, tužiteljica mogla znati samo kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali nije mogla ocijeniti zašto, kako i temeljem čega te u kojem smjeru će se u budućnosti kamatna stopa kretati, što pak upućuje na daljnji zaključak da je prednik tuženika mogao jednostrano donositi odluke i mijenjati kamatnu stopu.

7.3. Iz sadržaja spornih ugovornih odredaba i nedostatka jasno definiranih parametara za promjenu kamatne stope u samom ugovoru, koji bi pritom bili razumljivi tužiteljici kao prosječnom potrošaču, proizlazi da buduća kamatna stopa, ugovorena kao promjenjiva, nije bila niti određena, a niti odrediva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužiteljici.

7.4. Posebno valja napomenuti i to da tužiteljica očito nije mogla imati utjecaja niti na opće akte prednika tuženika te da iz njezina prihvaćenog iskaza jasno proizlazi da nije mogla imati niti utjecaja na sadržaj spornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi.

7.5. Sud nadalje nalazi da je prednik tuženika, kao visoko specijalizirana novčarska ustanova koja plasira novac potrošačima u vidu raznih novčarskih proizvoda, bio dužan maksimalno odgovorno pristupiti tužiteljici, kao potrošaču, i pomoći joj da se, u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti, koristi njegovim uslugama, ali ne i na štetu samoj sebi. Znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju je superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača i zato je prednik tuženika bio dužan tužiteljicu ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi i skrenuti joj pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o promjenljivoj kamatnoj stopi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija tužiteljici nije potpuno razumljiva. Naime, nije dovoljno da je ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi redovne kamate ugovora o kreditu potrošaču samo gramatički razumljiva, već je potrebno da potrošaču budu na jasan način objašnjeni razlozi i pojedinosti načina njene promjene tako da on na temelju razumljivih kriterija može predvidjeti njihove ekonomske posljedice na svoju financijsku situaciju.

7.6. Dakle, tužiteljici su u samom ugovoru morali biti određeno predočeni i objašnjeni rizici, razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za nju iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužiteljica samo općenito znala i bila svjesna da je kamatna stopa promjenjiva.

7.7. Kako je odredba ugovora o promjenjivosti kamatne stope od bitnog značaja i u konačnici je ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane – predniku tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti promjenjivosti u samom ugovoru, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice jer nastaje situacija da vjerovnik - banka jednostrano određuje obvezu tužiteljice koju ista ne može predvidjeti, na nju utjecati, niti provjeriti pravilnost promjene zbog nedostatka potrebnih jasnih i razumljivih kriterija, što je sve u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja.

7.8. Stoga sud nalazi da su sporne odredbe ugovora o kreditu u svezi promjenjive kamatne stope nepoštene odnosno ništetne u smislu čl. 96. i čl.102. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 79/07, 125/07, 75/09, 89/09, 75/09, 123/09, 78/12, 56/13; dalje: ZZP) u vezi s čl. 3-4., čl.269., čl.272. i čl. 323. ZOO-a te Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29; dalje: Direktiva) i stoga je valjalo odlučiti kao u stavku I. izreke presude.

8. U odnosu na pitanje pojedinačnog pregovaranja i informiranosti o parametrima o kojima ovisi visina i struktura naknade/troškova tzv. ulazne i izlazne naknade, plaćanje kojih je određeno odredbama ugovora pobliže opisanim u stavcima III. i V. izreke presude odnosno koji su tužiteljici obračunati/naplaćeni, napominje se kako iz prihvaćenog iskaza tužiteljice i stipulacije odredbi, koje su očito standardne, proizlazi da se o sadržaju istih nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega sud zaključuje da tužiteljica nije u potpunosti bila obaviještena o naravi i posljedicama iste.

8.1. Također valja istaći i to da se o općim aktima prednika tuženika, kojim bi prethodno bila određena visina te naknade, po prirodi stvari očito nije moglo pojedinačno pregovarati (jer su u pitanju opći akti), već je dano ovlaštenje predniku tuženiku da sam, bez sudjelovanja tužiteljice, odluči o visini takve naknade.

8.2. Osim toga odredba u kojoj se navodi "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 2,00% od ukupnog iznosa odobrenog kredita, a najmanje 200,00 kn. Naplaćuje se jednokratno, odmah, prije korištenja kredita." te "Korisnik kredita može jednokratno otplatiti neotplaćeni iznos kredita… i prije ugovorenog, krajnjeg roka/rokova dospijeća, s tim da je… dužan.. platiti naknadu… od 4% od uplaćenog iznosa nedospjelog glavnog duga (glavnice) kod potpune otplate kredita.. od 4% od ukupnog iznosa nedospjelog (preostalog) glavnog duga (glavnice)." sama po sebi ne upućuje na zaključak o kakvim se to troškovima radi i zašto je potrebno plaćanje istih.

8.3. Nadalje, sve i da se uzme da su u pitanju razumljive i određene odredbe, može se eventualno zaključiti da je tužiteljica mogla steći uopćeno saznanje o ekonomskim posljedicama koje iz te odredbe za nju proizlaze u vidu postojanja izvjesne novčane obveze, međutim, to ne znači da su te odredbe poštene.

8.4. Sud je, prilikom ocjene jesu li sporne odredbe o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi poštene, uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi u vrijeme kad je sklopljen te ostale okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora odnosno razmatrao je pitanje da li bi prednik tuženika, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljicom, mogao razumno očekivati da bi tužiteljica prihvatila takve ugovorne odredbe da se o njima pojedinačno pregovaralo. Kada se uzme u obzir činjenica da sporne odredba o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi ne sadrže nikakve podatke o stvarno pruženim uslugama ili nastalim troškovima na koje se odnose, niti ima dokaza da bi tužiteljici bilo dano usmeno obrazloženje o postojanju opravdanosti naplate te usluge / troška, to nema mjesta zaključku da bi prednik tuženika mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

8.5. Također valja istaći da sam sadržaj spornih odredaba upućuje na zaključak da korisnici kojima je odobren veći iznos kredita očito plaćaju višu naknadu, iz čega pak proizlazi da tako ugovorenom naknadom nisu obuhvaćeni stvarni troškovi koje bi prednik tuženik mogao imati, niti je moguće zaključiti, kako to tuženik tvrdi, da bi na njegovoj strani mogla nastati šteta u tamo određenom iznosu vezanom za tzv. izlaznu naknadu.

9. U odnosu pak na ispitivanje postojanja znatnije neravnoteže valja istaći da značajna neravnoteža ne proizlazi samo iz visine iznosa spornih naknada, već i iz činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je stavljen potrošač u smislu nametanja dodatne obveze koja nije transparentno obrazložena, a u konkretnom slučaju sporne odredbe ne sadrže pobliže objašnjenje visine i svrhe naknade odnosno relacije odnosa između visine i zauzvrat pruženih usluga.

9.1. Činjenica jest da odredbe ZOO-a nisu zabranjivale ugovaranje spornih naknada, međutim, valja zaključiti da su iste nepovoljno utjecalo na pravni položaj tužiteljice kao potrošača.

9.2. Posebno se napominje da je spornom odredbom o tzv. izlaznoj naknadi, u biti, nadoknađen dio kamate koju je prednik tuženika prema ugovoru trebao ostvariti do

kraja njegovog trajanja, što je protivno odredbi čl.1024.st.4. ZOO/05 i nema dokaza da bi prednik tuženika prijevremenom otplatom kredita pretrpio kakvu štetu, slijedom čega sud upućuje na toč.8.5. obrazloženja presude te zaključuje da je i ta odredba nepovoljno utjecala na pravni položaj tužiteljice kao potrošača.

9.3. Dakle, sporne odredbe o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi ne sadrže konkretan opis troškova ili usluga koji se naplaćuju kroz iste odnosno pojašnjenje o relaciji odnosa između visine istih i zauzvrat pruženih usluga, pa kako sud ne nalazi da bi takav trošak ili usluga koja se pruža u zamjenu za sporne naknade bili sami po sebi razumljivi, to nema mjesta zaključku da bi tuženik dokazao visinu i opravdanost tih troškova odnosno sud nalazi da je nastala znatnija neravnoteža na štetu tužiteljice, što je u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere.

10. Slijedom navedenog, kako se radi o ugovoru kojeg je prethodno pripremio prednik tuženika odnosno tipskom ugovoru te iz rezultata cjelokupnog postupka proizlazi da se o spornim odredbama o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi nije pregovaralo, a posebice se nije pregovaralo niti je bilo moguće pregovarati o sadržaju općih akata prednika tuženika s tim u svezi i plaćanju te naknade, to je prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača – tužiteljice, što upućuje na daljnji zaključak da su te odredbe nepoštene odnosno ništetne u smislu čl. 96. i čl.102. ZZP-a u vezi s čl. 3-4., čl.269., čl.272. i čl. 323. ZOO-a te Direktivom i stoga je valjalo odlučiti kao u stavku III. i V. izreke presude.

11. Po pitanju prigovora zastare ističe se da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. odnosno 31. siječnja 2022.).

11.1. Dakle, zastara u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO-a, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U konkretnom bi slučaju to značilo od pravomoćnog okončanja predmetne parnice, pa se prigovor zastare ukazuje neosnovanim.

12. Iz nalaza i mišljenja vještaka, prihvaćenog u potpunosti jer je izrađen na temelju priložene dokumentacije te u skladu s pravilima struke, proizlazi da razlika anuiteta prema obračunu banke primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na anuitete prema početnom otplatnom planu iznosi 876,79 EUR (vještak je očitom omaškom u pisanju naveo valutu CHF, što među strankama nije sporno), time da su pojedini iznosi i datumi plaćanja vidljivi u tablici na l.149. spisa.

13. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužiteljici vratiti sve što je stekao temeljem djelomično ništetnog ugovora, tj. odredaba pobliže opisanih u stavu I., III. i V. izreke presude, dakle, bez osnove i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem, pa kako iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da razlika s osnove promjene kamatne stope iznosi 876,79 EUR i pojedini su iznosi i datumi plaćanja razvidni u tablici na l.149.spisa, a iz dokumentacije u koju je izvršen uvid proizlazi da je tužiteljici 17. siječnja 2008. naplaćen iznos od 500,00 EUR s naslova naknade za obradu kreditnog zahtjeva, 25. srpnja 2011. je naplaćen iznos od 764,76 kn / 101,90 EUR s naslova obrade reprograma kredita (kao vrste nakade za obradu zahtjeva), a 23. prosinca 2011. je naplaćeno 796,97 EUR s naslova naknade za prijevremenu otplatu kredita, to je tužbene zahtjeve valjalo prihvatiti i odlučiti kao u stavcima II., IV i VI. izreke presude temeljem čl.323.st.1., čl.1111.st.1., čl.1115. i čl.29. ZOO-a.

14. Tužiteljica je imala troškove postupka odmjerene u skladu s čl.154.st.1. ZPP-a, i naznačenoj vrijednosti predmeta spora i to trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 13,27 EUR i presudu u iznosu 15,00 EUR (ukoliko bude plaćena u roku 3 dana do

elektroničke dostave odluke) te trošak vještačenja u iznosu 250,00 EUR – sveukupno 278,27 EUR s pripadajućom kamatom temeljem čl. 29.st.2. ZOO i čl.151.st.3. ZPP-a.

U Zagrebu, 23. listopada 2026.

SUDAC:
ANDRIJANA MARKIĆ JURIŠIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u elektroničkom obliku u roku od 15 dana od dana primitka, putem ovog suda na županijski sud.

DNA:
tužitelj
pun.tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-15339**

Kontrolni broj: **0c44e-ec695-4367e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.